

Arta actorului a străbătut o cale deosebit de grea, dar și fabulos de interesantă, de la sfârșitul secolului al XVII-lea, ca să ajungă în pragul celui de-al XXI-lea o îndeletnicire artistică creatoare, precumpănitor intelectuală, cu toate atributele care se impun și își cer dreptul la viață, nu numai la... replică!

Pentru mine, un text, fie el oricât de celebru, își pierde valoarea în absența unui gând cu adevărat creator despre spectacol și, firește, despre rol.

Spectacolul de teatru nu trebuie confundat cu textul dramatic.

Altminteri... înapoi la lectură, spectatorule!

Înapoi la propriile tale gânduri despre text!

Trăiască viața tihnită de cititor!

Doar curioșii și generoșii se pot metamorfoza în spectatori activi.

Restul să rămână... lectori satisfăcuți pe deplin de propria lor lectură, de propria lor viziune, de propria lor... interpretare. Ar fi inutil și chiar imoral să le mai amintesc de **arta scenică** (după

denumirea lui C. Hagemann), de teatrul integral care se impune prin colaborarea tuturor factorilor într-o sinteză excelent orchestrată, permițând evidențierea solo-urilor de mare virtuozitate (atenție!, nu numai ale actorilor!), oferind în ultimă instanță publicului gestul splendid și superb-risipitor al unei arte atât de complexe cum este o reprezentație de teatru.

Dar pentru asta este imperios necesar ca publicul, cealaltă jumătate care formează, împreună cu spectacolul, o „Seară de teatru“, să fie la fel de interesat, de inteligent, de talentat. Numai această echivalență poate facilita transferul de energie între scenă și sală și invers, această traversare a sufletului, peste rampă, în ambele sensuri, conferind serii de teatru valoarea sa deosebită, inefabilul care ne face să revenim și să îndemnăm și pe alții să vină la teatru și să guste din acest elixir minunat și tămăduitor.

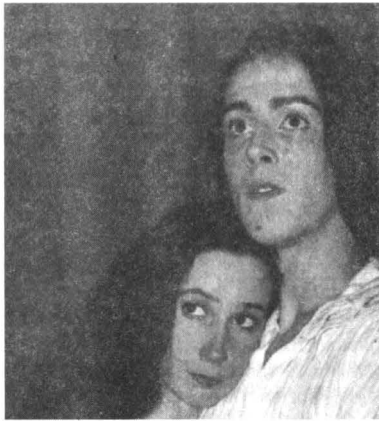
Da, tămăduitor, pentru că eu cred în thaliaterapie!

MIRCEA ALBULESCU

DUBLU

DEBUT

Tinerii discută absolut orice

La cei 22 de ani împliniți pe 12 ianuarie, proaspăt absolvent al ATF, clasa prof. Olga Tudorache – Adrian Pinte, George Călin are deja o anume reputație, creată de rolul **Romeo și Julieta** de Shakespeare. Grație tinerei regizoare Beatrice Bleonț, George, alături de Teodora Cimpineanu (*Julieta*), a reușit să aducă în Sala Mare a TNB multe perechi de îndrăgostiți.

□ Meseria de actor nu este tocmai ușoară. Ce te-a determinat să dai la ATF?

■ Nu pot spune că a fost o întâmplare ci, mai degrabă, o scânteie de moment, un impuls. Nu mi-am planificat niciodată asta, nu m-am gândit să dau la ATF. Aveam cu totul alte gânduri. Mai ales că am făcut călărie, mă gândeam la cu totul altceva, la „Veterinară“; într-o vreme m-am și pregătit pentru asta, pe urmă m-am gândit să dau la ANEFS, dar la ATF, niciodată, absolut niciodată. Și după ce am luat Bac-ul, brusc am avut acest impuls și m-am înscris la concurs la ATF. N-aveam încrâncenarea pe care o aveau probabil ceilalți; acest lucru m-a și avantajat. Când m-am dus să iau rezultatul, simțeam, cumva, că am intrat – era prea frumos ca să nu fie adevărat.

□ Cum te-ai înțeles cu Olga Tudorache și Adrian Pinte?

■ Foarte bine! Doamna Olga nu este o persoană dură, așa cum pare la prima vedere; e aparent dură, dar e foarte sensibilă. În toată această perioadă a facultății n-am fost apropiat de ea, n-am format un cuplu ideal profesor-elev, dar am avut o relație foarte aparte, ne-am înțeles și ne-am vorbit în altă zonă, nu cea imediată, ci una a simțirilor... Tot timpul a știut când să mă lase

de capul meu, când să mă scuture, a avut întotdeauna grija asta. Cu Adrian Pinte am avut o relație mai directă, ca de la bărbat la bărbat; el mereu le spunea lucrurilor pe nume.

□ Rolul care ți-a adus atâta succes a fost Romeo. Cum de-ai ajuns să-l joci?

■ Eram în primul an de facultate, tocmai trecusem în al doilea semestru. Beatrice a venit la mine și m-a întrebat dacă vreau să-l joc pe Romeo, deși nu mă mai văzuse jucând. După un an, adică în '94, ne-am apucat de repetiții.

□ Te-ai gândit că spectacolul va avea un asemenea succes?

■ La început eram prea amețit ca să mă pot gândi la asta, dar îmi dădeam seama că va avea un anumit gen de succes.

□ În ultimul timp, din ce în ce mai mulți tineri umplu sălile teatrelor. Ce părere ai?

■ Da, am observat, și nu numai la **Romeo și Julieta**. Am observat că, la majoritatea spectacolelor, publicul e tânăr. E perioada actorilor tineri, iar tinerii discută absolut orice, ei nu refuză, în comparație cu persoanele în vârstă, care, dacă vin și nu le place ceea ce văd, a doua oară nu mai calcă acolo.

□ Ai un model de viață sau îți dorești ca tu să fii model?

■ Aș vrea să fiu model pentru ceilalți cum sunt toți ceilalți modele pentru mine. Dacă te referi la „dacă am un idol sau dacă aș vrea să devin eu idol“, nu, așa ceva nu cred că e posibil, cel puțin având în vedere cum mă simt și cum mă dezvolt. Și să m-ajute Dumnezeu în continuare să cresc așa.

□ Ce șanse au tinerii care vor să dea la ATF?

■ Șansa nu ține de pregătirea lor; pot intra oameni care n-au nici o legătură cu meseria asta și care nu vor face în viața lor teatru, numai pentru că au fost, într-un moment, văzuți bine, sau pot să nu intre ani de zile oameni într-adevăr talentați – vezi exemplul Andei Călugăreanu. Asta depinde de inspirația fiecăruia și de ochiul fiecărui profesor.

□ Având în vedere faptul că ești doar la începutul carierei, cărui personaj ai vrea să-i dai viață?

■ Niciodată nu m-am gândit, n-am avut această boală, să-mi aleg piesele sau personajul. Cel mai important e să iubești ceea ce îți se dă. În legătură cu partenerul: teatrul este de fapt o provocare. Pot să joc cu cineva care să-mi fie foarte nesuferit și rolul să-mi iasă extraordinar de bine.

ALINA BOITAN

Liceul „Spiru Haret“

